

MÁJ MALÁ VIRTUÁL

ÁčEtrtek, 29 duben 2010

Je mu osm, chodí do druhé tĚmĚdy a stejnĚ tak i druhým rokem na housle. KaĚdou stĚmedu si mimo školní brašnu bere navíc tašku pĚmes rameno ((na noty) a housle do ruky. Takhle obtĚkán vypadá jako voják v plné polní. Všechno je mu veliké, dlouhé a zpod všech tĚch krámĚ a náloše vykukuje jedna kulatá ostĚíhaná hlava. Tak, to je máj Mates - houslista.

Housle jsou údajnĚ nejtĚší nástroj. (Na uĚení, pochopitelnĚ.) To jsem slyšela a vzhledem k tomu, Ě neumím noty a jediné co zvládnu je pár akordĚ na kytaru, tak kdyby mi nĚkdo Ěekl, Ě je nejtĚší buben, taky bych vĚmĚla. MatýskĚv tatínek ale je hudebník houslista, tak se nabízelo, na co bude chlapešek hrát. Dostal v první tĚmĚdĚ houslišky a bylo to. První rok pĚmĚipomínalo jeho hraní košku, respektive její ješení, kdyš ji nĚkdo tahá za ocas, ale teš u nĚkde jinde. ÚdajnĚ mu nechybí ten povĚstný „tah na branku". Tedy Ě je jednak dobĚme slyší, ale i chce a nĚ mu cvišení a vĚbec celá práce v hudební škole ho moc baví. Nedávno máj svoje první veĚmĚjné vystoupení. Hrál dvĚ krátké skladbišky, a kdybyste máj zabili, tak nevím od koho. Dostal Ěerné kalhoty s puky, k tomu krátkou vestišku vepĚmedu na zapínání a bílou košili. Jen s tĚmi teniskami jsme to nĚjak prokaušovali... Celá produkce zaĚínala šest vešer, ale o pĚl šesté byla uš generálka. Matýsek tam nervóznĚ popocházel s houslemi pod paší a poĚmĚád mi opakoval, Ě je to uršitĚ zkazí. Jako správná matka jsem ho poušila, Ě je to, co teš prošívá, se jmenuje tréma pokud se bude houslím vĚnovat i nadále a veĚmĚjnĚ, tak se i s ní bude nejspíš i nadále potkávat, ale Ě si Ěasem zvykne. Generálka dopadla dobĚme. Vzhledem ke všem tĚm ostatním (pobíhájícím a pocházejícím a chystajícím a ladícím), se nemohl úplnĚ soustĚedit, ale zkusil si to poĚmĚdnĚ s klavírem a to bylo hlavní. Ten moment s velkým „nastal asi po pĚl hodinĚ. Máj malý chlapešek si vytáhl a srovnal svoje Ěerné kalhoty, nastoupil pĚmed pošetné publi uklonil se, stršil si housle pod bradu, nenápadnĚ kývnul na klavírní doprovod a hrábnul do strun. Hrál úšasnĚ, alespoš tak to moje zaujaté matšino ucho vnímalo. Slzy mi vyhrkly do oší a já se dívala, jak se jeho tmavovlasá hlaviška nepatrnĚ pohybuje do rytmu a jak mu z tĚch malých houslí lezou samé krásné, místy ještĚ trošku vrzavé, ale vĚbec ne falešné tóny. Bylo to krásné a zasloušenĚ jsme mu všichni s nadšením zatleskali i provolávali bravo. „Naše ĚmĚada" byla samozĚmĚ nejhlasiší. Byl na sebe nášitĚ pyšný. Do Ěokolády, Ěasopis a velkou pochvalu. Uš se chystá na další koncert, aspoš myslím.... nezĚmĚzenĚ blašená maminkaPaula